

Nr. van het vonnis: 3098

Nr. van het Parket: BG66.RW.200049-08-FL. + BG66.RW.200036-08-FL.

Nr. van het Repertorium: 2287

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE, ZESTIENDE KAMER, zetelende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

I. IN DE ZAAK met notitienummer BG66.RW.200049-08-FL., ambtshalve vervolgd door het Openbaar Ministerie,

bij wie zich voegde als burgerlijke partij ter zitting van 05 oktober 2011:

De Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur,

bevoegd voor de provincie , bij het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid inspectie RWO, met kantoren te

- met een vordering zoals gesteld in de besluiten en stukken neergelegd ter zitting van 05 oktober 2011, gericht tegen de gedaagde;

- vertegenwoordigd door meester loco meester
advocaat te ;

tegen:

I.
, geboren te op
wonende

bijgestaan door meester en meester advocaten te

gevestigd

vertegenwoordigd door meester en meester
advocaten te

tegen:

1.
geboren te _____ p _____
wonende _____

bijgestaan door meester _____ en meester _____ advocaten te _____

2.

gevestigd _____

vertegenwoordigd door meester _____ en meester _____
advocaten te _____

Verdacht van te _____ in 2008 doch voor 21 oktober 2008:

DE EERSTE en DE TWEEDE:

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99,1-1, 146-1°, 146-9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de dato 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999), zoals laatst gewijzigd bij decreet van 27.03.2009 (B.S. 15.05.2009) tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, en zoals thans gecoördineerd als Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bij besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 (B.S. 20.08.2009), houdende coördinatie van de decreetgeving van de ruimtelijke ordening, en bij inbreuk op artikel 4.2.1.a) en artikel 6.1.1.alinea 1-1° en alinea 3 van deze Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, afwijkende van de afgeleverde stedenbouwkundige vergunning een te verbouwen woning met bijhörigheden, gekend als _____, zo goed als volledig te hebben gesloopt en te hebben herbouwd.

- ligging:

- kadaster:

- oppervlakte: 40 are, 87 centiare.

- eigenaar:

gevestigd _____

Gelet op de onderscheiden dagvaardingen aan de gedaagden betrekend.

Gezien de stukken van de onderscheiden bundels.

Overwegende dat, in het belang van een goede rechtsbedeling, het passend voorkomt om de zaak met not.rr. BG66.RW.200036-08-FL. te voegen bij de zaak met notitiemummer BG66.RW.200049-08-FL. teneinde in één en hetzelfde vonnis recht te doen.

Gelet op de vorderingen van de burgerlijke partij.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de eerste gedaagde in zijn antwoorden en verdediging, bijgestaan door zijn raadsman.

Gehoord de raadsman van tweede gedaagde in zijn antwoorden en verdediging.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

OP STRAFGEBIED.

1. BG.RW.200049/08.

het perceel. ~~oefenen te~~

tweede beklagde, is eigenaar van
kadastraal gekend onder

eerste beklagde, is zaakvoerder van

Op 26 oktober 2007 verleende het College van Burgemeester en Schepenen van
een stedenbouwkundige vergunning onder
voorwaarden voor het verbouwen en renoveren van de landelijke woning
op het voornoemde perceel.

Op 21 oktober 2008 wordt proces-verbaal opgesteld wegens het volledig
herbouwen van een bestaande woning, het slopen van een integraal te behouden
berging en het oprichten van een volledig nieuwe constructie die dienst doet als
garage.

Gelet op de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter
terechtzing is de tenlastelegging in hoofdte van de beide beklagden bewezen.
De feiten worden overigens niet betwist.

De werken waarop de tenlastelegging betrekking heeft werden uitgevoerd in strijd met de stedenbouwkundige vergunning. Het gaat niet om de noodzakelijke oplossing van een beperkt technisch probleem zonder enige weerslag op stedenbouwkundig gebied, noch om een geringe afwijking eveneens zonder weerslag op stedenbouwkundig gebied.

De misdrijven hebben een intrinsiek verband met de verwezenlijking en het doel en de waarneming van de belangen van de tweede beklagde. Zij handelde ter zake door het persoonlijk toedoen van de eerste beklagde, haar zaakvoerder. Deze pleegde de fout wetens en willens, dit is bewust en buiten elke dwang, en had de feitelijke leiding bij de beslissing over de uitvoering van de werken en de zorg voor de conformiteit ervan met de verleende vergunning.

Het misdrijf volgt uit een wetens en willens genomen beslissing binnen de rechtspersoon, die er voor heeft gekozen de stedenbouwkundige vergunning niet strikt te volgen en geen wijziging van de vergunning te vragen vooraleer de werken uit te voeren.

De beklagden maken het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins geloofwaardig. Zij handelden in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden zou hebben gedaan.

Strafoemeting.

De beklagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van wezenlijke voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, hebben zij ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijke belangen.

In het voordeel van de beklagden houdt de rechtbank rekening met hun gunstig strafverleden en met het feit dat zij reeds inspanningen hebben gedaan om tegemoet te komen aan de herstellvordering.

Een veroordeling tot een geldboete, zoals hiernabepaald, zal geen maatschappelijke declassering van de eerste beklagde meebrengen en geen reclassering in het gedrang brengen. De rechtbank gaat daarom niet in op de vraag van de eerste beklagde tot het verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling. Overigens steunt de vraag tot opschorting van de uitspraak van veroordeling op een onterechte minimalisering van de inbreuk, gepleegd in schaars natuurgebied.

Een geldboete zoals hiernabepaald maakt een passende bestraffing uit, noodzakelijk om de beide beklagden te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften dienen te houden.

Herstelvordering.

Bij brief aan het parket van 7 december 2009 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstelvordering ingeleid. Zij strekt tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, meer bepaald het afbreken van de nieuwe woning en nieuwe berging/garage (inclusief eventuele vloerplaat en fundamente), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein.

Bij besluiten neergelegd ter zitting dd. 05.10.2011 vordert de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur te zeggen voor recht dat de herstelvordering thans zonder voorwerp is voor wat betreft het afbreken van de nieuwe woning en nieuwe berging/garage. Voor het overige wordt volhard in de oorspronkelijke herstelvordering, te weten het uitbreken van de eventuele vloerplaat en fundamente, het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein.

Uit het proces-verbaal van vaststellingen dd. 24.02.2011 blijkt dat het wederrechtelijk herbouwde gebouwencomplex werd gesloopt. Op de plek waar de gesloopte gebouwen zich bevonden is het terrein enkele tientallen centimeters opgehoogd en bevindt er zich allerlei bouwafval en steenpuin in de aarde. (cfr. fotodossier)

De beklaagden beweren dat het bouwafval en de bouwmaterialen zich op het perceel rond de schuur bevinden en enkel met deze werf te maken hebben. Voor het overige wordt gewag gemaakt van 'verdwaalde' stenen waarbij er geenszins sprake zou zijn van het bewust achterlaten van 'steenpuin en bouwafval'.

Het fotodossier, als bijlage deel uitmakend van het P.V. van vaststellingen dd. 24.02.2011, laat er evenwel geen enkele twijfel over bestaan dat het hier gaat om deels ingegraven bouwmaterialen, afkomstig van de afbraak van de illegaal herbouwde woning en garage, waarbij de beklaagden er kennelijk aan voorbijgaan dat het perceel gelegen is in natuurgebied, grenzend aan het GEN gebied van
 wat niet te verenigen is met de staat van
 het perceel zoals vastgesteld op 24.02.2011.

De rechtbank is van oordeel dat in acht genomen de voldoende motieven die aan de herstelvordering ten grondslag liggen, de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

De rechtbank ziet geen redenen om de vordering tot herstel van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zonder gevolg te laten.

De stedenbouwkundig inspecteur vordert gemachtigd te worden tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak en de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

De beklaagden hebben al voldoende tijd gekregen om vrijwillig het (volledige) herstel uit te voeren, wat zij nalieten, zodat terecht de verbeurte van een dwangsom wordt gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel.

De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

2. BG.66.RW.200936/08.

perceel, gelegen te tweede beklaagde, is eigenaar van het
kadastraal gekend onder

eerste beklaagde, is zaakvoerder van

Op 5 augustus 2008 verleende het College van Burgemeester en Schepenen van een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden voor het verbouwen en renoveren van op het voornoemde perceel, mits het beperken van de hoogte van de kelder tot max. 3m, aanleg van bijkomende zuivering van het afvalwater en mits rekening gehouden wordt met de aanwezigheid van de

Op 21 oktober 2008 wordt proces-verbaal opgesteld wegens het volledig herbouwen van een bestaande woning. Bij het verbouwen van de woning werden meer muren gesloopt dan toegestaan volgens het vergunde bouwplan. Enkel de kleine uitbouw achteraan de vroegere woning staat nog overeind.

Op 15 september 2009 wordt proces-verbaal opgesteld wegens het slopen van alle muren.

Gelet op de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter terechtzitting is de tenlastelegging in hoofde van de beide beklaagden bewezen.

De werken waarop de tenlastelegging betrekking heeft werden uitgevoerd in strijd met de stedenbouwkundige vergunning.

Het is uiteraard niet omdat de stedenbouwkundige vergunning dd. 5 augustus 2008 uitdrukkelijk vermeldt dat *het behoud van de bovengrondse muren ter plaatse van de nieuwe onderkeldering en elders rekening houdend met de toestand van de muren, de talrijke wijzigingen aan de raam- en deuropeningen en de nieuwe grotere belasting (hoger op te trekken muren, betonringbalk, verdiepingsvloer en nieuwe grote kapconstructie) onrealistisch is en samenvattend concludeert dat het voorgestelde beperkte behoud van structurele elementen onzeker is dat hiermee 'impliciet' een stedenbouwkundige vergunning zou zijn verleend voor stabiliteitswerken, die daarenboven naar de zienswijze van de beklaagden 'onvoorzienbaar' waren.*

De huidige interpretatie die door het College van Burgemeester en Schepenen van aan het vergunningsbesluit wordt gegeven, staat haaks op de vaststelling dat slechts een stedenbouwkundige vergunning voor het verbouwen van deze zonevreemde woning kon worden verleend, toepassing makend van artikel 145bis van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de organisatie van de ruimtelijke ordening, mits de te verbouwen woning niet verkrot was of m.a.w. voldeed aan de elementaire vereisten van stabiliteit op het moment van de vergunningsaanvraag (10 april 2008)

De stedenbouwkundige vergunning werd dan ook verleend mede op basis van de door de beklaagden bij hun vergunningsaanvraag dd. 10 april 2008 gevoegde stabiliteitsstudie dd. 25 maart 2002 van waarin wordt geconcludeerd dat:

- De bestaande funderingen, waar nagezien, in goede staat en voldoende zijn;
- De primaire muren die als verticale drager dienst doen in voldoende sterke en stabiele staat zijn om deze functie te volbrengen. Waar scheuren zich aftekenen moeten na schoring herstellingen worden uitgevoerd, maar na onderzoek is gebleken dat de bestaande structuur zal en kan blijven bestaan;
- naar algehele stabiliteit toe alle dragende elementen hun functie vervullen.

Daarenboven werd de stedenbouwkundige vergunning verleend op basis van een aanvraag dd. 10 april 2008 met betrekking tot o.m.

- het volledig behoud van de bestaande fundering van het woongedeelte en de rechtsaanzijde berging,
- het gedeeltelijk behoud van de bovengrondse bestaande buitenmuren en binnenmuren van de woning en ovenbuur en berging links.

Evenmin kunnen de beklaagden in hun zienswijze worden gevolgd als dat de uitgevoerde werken niet-voorzienbare constructieve noodwendigheden betroffen.

De beklaagden zijn slechts geplaatst om zich te beroepen op een tijdsverloop van zes jaren tussen het verslag dd. 25 maart 2002 van an de bevindingen dd. 14 oktober 2008 van wat een ingrijpende impact zou hebben gehad op het onbewoonde gebouw, m.n. door het verder verzanden van de voegen, waarbij zij gedurende die periode herhaaldelijk pogingen hebben ondernomen om een vergunning te verkrijgen.

De werken werden door de beklaagden gestart op 1 september 2008, nadat op 5 augustus 2008 een bouwvergunning werd verleend, op basis van de bouwvergunning dd. 10 april 2008 van de beklaagden waaraan zij zelf de nota dd. 25 maart 2002 van hebben gehecht ten bewijze van de stabiliteit van

De misdrijven hebben een intrinsiek verband met de verwezenlijking en het doel en de waarneming van de belangen van de tweede beklagde. Zij handelde ter zake door het persoonlijk toedoen van de eerste beklagde, haar zaakvoerder. Deze pleegde de fout wetens en willens; dit is bewust en buiten elke dwang, en had de feitelijke leiding bij de beslissing over de uitvoering van de werken en de zorg voor de conformiteit ervan met de verleende vergunning.

Het misdrijf volgt uit een wetens en willens genomen beslissing binnen de rechtspersoon, die er voor heeft gekozen de stedenbouwkundige vergunning niet strikt te volgen en geen wijziging van de vergunning te vragen vooraleer de werken uit te voeren.

Strafoemeting.

De beklagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van wezenlijke voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, hebben zij ondérgeschikt gemaakt aan hun persoonlijke belangen.

In het voordeel van de beklagden houdt de rechtbank rekening met hun gunstig strafverleden.

Een geldboete zoals hiernabepaald maakt een passende bestraffing uit, noodzakelijk om de beide beklagden te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften dienen te houden.

Herstelvordering.

Bij brief aan het parket van 9 september 2010 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstelvordering ingeleid. Zij strekt tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, meer bepaald het afbreken van alle constructies (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein.

Het bewezen misdrijf bestaat in het verrichten van handelingen in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemming. De volledige herbouw van een woning in natuurgebied, werd verricht in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen.

De rechter dient een wettigheidstoezicht uit te oefenen over de door de herstelvorderende overheid opgestelde herstelvordering. De rechter heeft geen opportuniteitsoordeel. De rechter moet krachtens het beginsel van de scheiding der machten, zoals vervat in de artikelen 36, 37 en 40 van de Gecoördineerde Grondwet, de appreciatie- en beleidsbevoegdheid van het bestuur respecteren. Hij kan zelf geen niet-gevorderde herstelmaatregel opleggen.

Het wettigheidstoezicht waartoe de rechter op basis van artikel 159 van de Gecoördineerde Grondwet ambtshalve kan overgaan, houdt in dat de rechter nagaat of een herstelvordering uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Vorderingen die gebaseerd zijn op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening, of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter zonder gevolg te laten. Wanneer daarenboven door de overtreder de wettigheid van de vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand wordt aangevochten, dient de rechter bovendien na te gaan of deze vordering niet kennelijk onredelijk is. Hij kan niet zelf de redelijke herstelmaatregel bepalen, maar enkel oordelen of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de beslissing een bepaalde wijze van herstel te vorderen.

De bepaling "*voor zover daarvan niet op geldige wijze kan worden afgeweken*" zoals opgenomen in artikel 6.1.41 § 1 VCRO dat de "prioriteitenorde" of nog "toewijzingsregels" vastlegt in de keuze van de herstellvorm voor het handhavend bestuur, houdt niet in dat, zelfs wanneer de constructie vanuit het standpunt van een goede ruimtelijke ordening kan aanvaard worden, bij wettelijke onmogelijkheid tot regularisatie, het herstel in de oorspronkelijke toestand moet worden gevorderd.

Het is dus niet zo dat het handhavend bestuur zelfs zo ter zake de bestemmingsvoorschriften het verlenen van een regularisatievergunning zouden verhinderen, slechts de afbraak zou kunnen vorderen ongeacht de impact van de handelingen en constructies op de plaatselijke ordening.

De rechtbank stelt vast dat op 05.05.2008 een bouwvergunning werd verleend voor

- het slopen van de berging aan de linkerzijde, die volledig nieuw wordt gebouwd (uitbreiding keuken);
- het volledig behoud van de bestaande fundering van het woongedeelte en de rechtsaanpalende berging;
- het uitvoeren van volledig nieuwe kelderwanden;
- het gedeeltelijk behoud van de bovengrondse bestaande buitenmuren en binnenmuren van de woning en ovenbuur en berging links;
- het vervangende volume voor de berging rechts die bij de woning wordt ingenomen krijgt nieuwe wanden;
- volledig nieuwe vloeren, inclusief ondervloeren en verdiepingsvloeren;
- volledig nieuwe dakvolumes en dakconstructies;
- volledig nieuwe schouwen.

Mits het beperken van de hoogte van de kelder tot max. 3m, aanleg van bijkomende zuivering van het afvalwater en mits rekening gehouden werd met de aanwezigheid van werden deze vergunde werken, die in wezen noch min. noch meer hoofdzakelijk een nieuwbouw betroffen met een minimaal behoud van de bovengrondse muren, door de vergunningverlenende overheid in overeenstemming bevonden met de goede plaatselijke ordening en met de onmiddellijke omgeving.

In strijd met de stedenbouwkundige vergunning werd een fundering gelegd en werden bepaalde muurgedeelten afgebroken. In totaal werd 13,60m² metselwerk (of 1,7 % van het toegestane volume) na grondige reiniging gerecupereerd en werden de resp. muren in hun oorspronkelijke toestand gerestaureerd. (cfr. verslag dd. 28.10.2008 Ar.

Voor het overige werden de werken volledig conform de verleende stedenbouwkundige vergunning uitgevoerd.

Er kan dan ook niet redelijkerwijze worden ingezien dat, waar de vergunde bouwwerken, door de vergunningverlenende overheid in overeenstemming werden bevonden met de goede plaatselijke ordening en met de onmiddellijke omgeving, dit in natuurgebied, het louter afbreken en heropbouwen met de oorspronkelijke stenen van een klein deel van de muren, geschat op 1,7% van het toegestane volume, plots de plaatselijke ruimtelijke ordening ruimtelijk en functioneel zou aantasten.

In acht genomen deze motieven is de rechtbank van oordeel dat de herstellvordering steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Wegens deze interne onwettigheid dient de rechtbank de herstellvordering bij toepassing van artikel 159 van de Gecoördineerde Grondwet buiten toepassing te laten.

De vordering tot verbeurte van een dwangsom is daardoor zonder voorwerp.

OM DEZE REDENEN:

Gelet op de hiernavolgende artikelen, door de Voorzitter aangeduid:
 artikelen 40 en 100 van het strafwetboek;
 artikelen 2, 3, 4 en 9 van de wet van 26.06.2000 (B.S. dd. 29.07.2000);
 artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd;
 artikelen 1382 en 1383 van het burgerlijk wetboek;
 artikelen 44 en 45 van het strafwetboek;
 artikelen 11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935;
 artikelen 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194, 195 van het wetboek van strafvordering.
 alsmede alle overige in de dagvaarding vermelde en hiervoor aangehaalde en bewezen wetsartikelen.

DE RECHTBANK.

Voegt de zaak met not.nr. BG66.RW.200036-08-FL. bij de zaak met notitienummer BG66.RW.200049-08-FL. teneinde in één en hetzelfde vonnis recht te doen.

Rechtdoende OP TEGENSPRAAK

I. BG.RW.200049/08.

In hoofde van de eerste beklaagde

Verklaart de feiten bewezen.

Wijst het verzoek tot het gelasten van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling af als ongegrond.

Veroordeelt deze gedaagde, uit hoofde van de feiten, tot:

een geldboete van **HONDERD EUR;**

Zegt dat bij toepassing van artikel I der wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 07.02.2003, voormelde geldboete met vijfenveertig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op **VLIFFHONDERDVLIFTIG (550,00) EUR.**

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van één maand.

Verwijst de veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van **31,28 EUR** zoals bepaald bij artikel 91 van het KB van 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd. (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28/12/1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B.S. 16/02/2011).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van **VLIJF EN TWINTIG EUR + 45 decimes = 137,50 EUR** te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, en laatst gew. bij K.B. van 31.10.2005).

2. In hoofde van de tweede beklaagde

Verklaart de feiten bewezen en veroordeelt deze gedaagde, uit dien hoofde, tot:

een geldboete van VIJFHONDERD EUR;

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 07.02.2003, voormelde geldboete met vijfenveertig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op TWEE DUIZEND ZEVENHONDERDVLIFTIG (2 750,00) EUR.

Verwijst de veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van 31,28 EUR zoals bepaald bij artikel 91 van het KB van 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd. (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28/12/1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B.S. 16/02/2011).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van **VIJF EN TWINTIG EUR + 45 decimes = 137,50 EUR** te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke geweldadaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, en laatst gew. bij K.B. van 31.10.2005).

Verwijst deze veroordeelden tevens elk tot de helft van de kosten van het geding, in totaal begroot op **80,38 EUR**.

Beveelt de beklaagden over te gaan tot het herstel van de plaats te kadastraal gekeend onder

In de oorspronkelijke toestand door het afbreken van de eventuele vloerplaat en fundamenteën, het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein, binnen een termijn van twaalf maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen de voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van 125 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van twaalf maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Verklaart de herstellvordering zonder voorwerp voor wat betreft het afbreken van de woning en berging/garage.

Houdt in toepassing van art. 4 V. T. Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij de wetten van 11 juli 1994, 28 maart 2000 en 13 april 2005 ambtshalve de burgerlijke belangen aan.

2. BG66.RW.200036-08-FL

In hoofde van de eerste beklaagde

Verklaart de feiten bewezen en veroordeelt deze gedaagde, uit dien hoofde, tot:

een geldboete van **HONDERD EUR;**

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 07.02.2003, voormelde geldboete met vijftienveertig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op **VJFHONDERDVJFTIG (550,00) EUR.**

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van **één maand.**

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van 31,28 EUR zoals bepaald bij artikel 91 van het KB van 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd. (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28/12/1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B.S. 16/02/2011).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van **VIJF EN TWINTIG EUR + 45 decimes = 137,50 EUR** te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, en laatst gew. bij K.B. van 31.10.2005).

2. In hoofde van de tweede beklagde

Verklaart de feiten bewezen en veroordeelt deze gedaagde, uit dien hoofde, tot:

een geldboete van **VIJFHONDERD EUR**;

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 07.02.2003, voormelde geldboete met vijfenveertig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op **TWEE DUIZEND ZEVENHONDERDVIJFTIG (2 750,00) EUR**.

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van **31,28 EUR** zoals bepaald bij artikel 91 van het KB van 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd. (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28/12/1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B.S. 16/02/2011).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van **VIJF EN TWINTIG EUR + 45 decimes = 137,50 EUR** te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, en laatst gew. bij K.B. van 31.10.2005).

Verwijst deze veroordeelden tevens elk tot de helft van de kosten van het geding, in totaal begroot op **80,38 EUR**.

Laat de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tegen de beklagde buiten toepassing en verklaart de erop gaante vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp.

Alles wat voorafgaat werd overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik der talen in het Nederlands behandeld.

Aldus gevonnist en uitgesproken op de openbare terechtzitting van veertien december tweeduizend en elf.

waar zetelden:

alleenrechtsprekend rechter;
substituut procureur des Konings;
griffier.